

OLLI

PILKILLÄ
PILKKAILLEN

OTAVA

Pilkillä pilkkaillen

Olli.

Pilkillä pilkkaillen

PAKINOITA

KUVITUS

ERKKI KOPONEN

HELSINGISSÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Näköispainos ntamo 2013

© Vainö Nuortevan oikeudenomistajat

ISBN 978-952-215-463-7

Valmistaja:

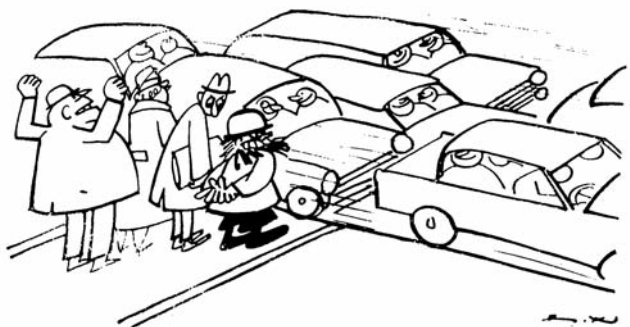
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013

ntamo

www.ntamo.net

Kustannusosakeyhtiö Otavan kirjapaino,
Helsinki 1965

Tiesi mitä teki

Klo (äännetään kello) oli 16.04.

Tosin läheisen klokaupan ikkunassa oleva klo oli 2.00. Mutta luultavasti se seiso. Seisomisesta väsyneenä ei jaksanut näyttää suurempia numeroita.

Mustapartainen mies joka tapauksessa seiso. Tekemättä suurempaa numeroa itsestään.

Seiso. jakakäytävän reunalla. Helsingin kaupungissa. Hämeentien varrella. Tai Mannerheimintien. Samantekevä.

Mustapartaisen edessä oli niin sanottu suoja-tie. Myytti eli taru kertoo sen olevan tarkoitettu jalankulkijoita varten. Jotta nämä sitä myöten

voisivat ylittää ajotien tarvitsematta maksaa sakkoa, jos jää auton alle. (Sosiaalinen etu.)

Mustapartainen odotti. Suojatien yli jyristi, huristi, tuoksui rakettivauhtia sekalaisten moottoripelien tiivis ja katkeamaton saattue. Ilman alkua ja loppua.

Lakkaamatta. Ilman armoa, ilman taukoa.

— Pääseeköhän tästä yli koskaan? sanoi mustapartaisen vieressä seisova harmaatakinen herra. Ei lopu muuta kuin kärsivällisyys.

— Täytyy uskoa ja toivoa, sanoi mustapartainen. Onnen potkut ovat ihmeelliset ja odottamattomat.

— Odottamattomat! Eihän tässä muuta ole kuin odotusta.

— Älkäähän nyt, sanoi mustapartainen. Jos hyvin käy ja ikää riittää, voi sattua, että jostakin autosta kesken kaiken loppuu bensiini. Pysähtyy. Liikennesääntöjen mukaan suojakäytävän viereen pysähtyneen auton ohi eivät muut autot saa ajaa. Ja silloin livahdamme suojatielle.

Odottivat odottivat odottivat.

Ja katso, ihme tapahtui! Pieni harmaa auto pysähtyi raksahtaen. Joko oli bensiini loppu-

nut tai kartuusiakseli katkennut tai ajaja pyörtynyt. Autovyöryyn syntyi hetkeksi aukko.

Mustapartainen mies, harmaatakkinen mies ja muuan kassia raahaava rouva livahitivat kuin jänikset suojatielle.

Ajotien keskikohtaan pääsivät.

Mutta siinä oli edessä toiseen suuntaan raketтираivoisasti rynnistävä autovirta.

— Mikseivät ne pysähdy kun toisetkin? sanoi harmaatakkinen.

— Hahhah, sanoi mustapartainen. Järjestys-säännöt eivät muista sanoa, että suojatie on vain puolikas. Toisen puolikkaan ei tarvitse tietää mitä toisella puolikkaalla tapahtuu.

— Voi voi, vaikeroi rouva.

— Nyt ne huristavat kummallakin puolel-lamme. Edessä ja takana. Tässä seisomme em-mekä muuta voi, niinkuin Luteerus sanoi his-torian kirjassa.

— Keskellä liikennettä kuin pauhaavan kos-ken kuohuissa avuttomina kivellä.

— Kunpa olisi edes kivi! Mutta kun ei ole mitään turvaa. Sileä katu.

— Voi voi.

— Ei mitään taukoa. Ei mitään toivoa. Hir-

viöt ihan hipaisevat kummallakin puolen. Mitä tehtävä? Huutokin hukkuu pauhuun.

— Kun olin aikoinaan sodassa, sanoi harmaatakkinen, niin hädän tullen saattoi kaivaa kuopan.

— Mikä estäisi, sanoi mustapartainen. Niin kuin katuja alinomaan kaivetaan, niin miksei tositarpeessa.

— Mutta kun ei ole hakkua eikä lapiota. Ja katu on kova. Pitäisi kaupungin laittaa valmiiksi suojakuoppia suojatien keskikohtaan. Kun ei ole varaa laittaa korokkeita.

— Voi voi, mikä tässä auttaa! valitti rouva. Jos heiluttaisi nenäliinaa?

— Ne vain innostuvat. Mitä tässä oikein tekisi, ennenkun ajetaan päälle?

— Minä tiedän, mitä teen, sanoi mustapartainen. Saanko lainata vähän paperia ja kynää. Kiitos.

— Aiotteko lähettää apuanomuksen hengenvastustajalle? Mutta ei tässä ole kirjekyyhkystä käytettävissä...

— Tiedän kyllä mitä teen, sanoi mustapartainen. Koska tässä on kaksi todistajakin. Minä teen testamentini.

Kiperät killingit

I

— Kaksitoista miljardia kolmesataa viisikymmentäkahdeksan miljoonaa killinkiä! Ei ei, voi voi! tuskaili pääministeri.

Tämä tapahtui kohtalaisen etevän valtion hallituskompleksissa. (Kompleksilla ei tässä suinkaan tarkoiteta sielullista alemmuudentunnetta, vaan päinvastoin hallituksen palatsirakennusta!)

Ai niin, killinki! Se oli valtakunnan rahayk-

sikkö. (1 killinki = 100 kolikkoa.)

— Kutsukaa sivistysministeri puheilleni!
käski pääministeri.

Sivistysministeri tuli.

— Istukaahan, sanoi pääministeri. Mutta ei
niitten paperien päälle; ne eivät vielä ole pai-
nokunnossa.

— Asia?

— Asia, sanoi pääministeri, on erittäin huo-
lestuttava.

— Kysymys siis raha-asioista.

— Aivan. On hahmotettu tulevan vuoden
menoarvion luonnosta. Tilanne synkkä.

— Siis normaali.

— Normaaliakin epänormaalimpi! Vajaus
uhkaa muodostua ennätysmäiseksi.

— Niinkuin ennenkin.

— Tällä kertaa, sanoi pääministeri, asema
näyttää niin toivottomalta, että valtion meno-
ja vihdoinakin täydellä todella, ehdottomasti ja
väistämättömästi on supistettava.

— Niinkuin ennenkin. Mutta hm...

— On supistettava. Mutta mistä? Kaikki
etupiirit ovat asiasta yhtä mieltä. Mutta jokai-
nen ainoastaan sillä ehdolla, että niiden osuutta

OLLI-NÄKÖISPAINOKSET @ NTAMO

Mustapartainen mies herättää pahennusta (1921/2012)

Vahingosta vihastuu (1924/2012)

Hedelmäsuola Pomosin (1927/2012)

Häiritty iltarauha (1934/2012)

Purhopirhiäinen (1936/2012)

Paistista päästyä (1938/2012)

Nimittäin tuota noin (1939/2012)

Pisteet lopussa (1941/2012)

Vot, iivana (1942/2012)

Vastikekastike (1943/2012)

Hyvää, sanoi mustapartainen mies, päivää (1954/2012)

Pilkillä pilkkaillen (1965/2013)

